

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Speilet : en Exempelbog til Nytaarsgave for
unge Jomfruer.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : trykt hos Christian Frederik Holm,
1793

Fysiske størrelse | Physical extent: 36 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Speilet
for
Jomfruer

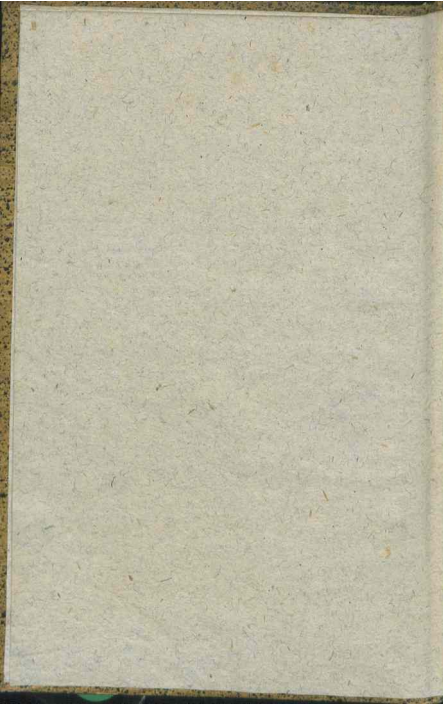
14. - 438. - 8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130022037057

Speilet.

En Exempelbog,

til Nytaarsgave

for

unge Jomfruer.

Kiøbenhavn.

Trykt hos Christian Frederik Holm.

1793.

En G... ..

III

19

1884

1884

Den smukke Lotte.

A! gid jeg dog engang maatte blive affskildret, sagde den forsængelige Lotte til hendes Moder, da skulde jeg være dobbelt saa fornøiet som jeg nu er.

Moderen. Og hvorfor onsker du dette saa begierlig?

Lotte. Hvor jeg kommer, saa hører jeg man siger at jeg er smuk, og hvad der er smukt fortjener jo vel at affkildres.

Moderen Kiere Barn! du sætter mig i den største Skræk, du ligner et Menneſke, som ſtaaer paa Pynten af en Afgrund, og,

færdig at styrte ned i den, ikke seer den Fare som det er i.

Lotte. Hvorledes det, min gode Moder?

Moderen. Fordi du gjør dig et falskt Begreb om en Ting, som allerede tidlig kan gjøre dig ulykkelig. De, som sige at du er smuk, tale meget ufornuftigt; og du indbilder dig at du derved har et Fortrin, som mangler andre; og tænker ikke paa, at det Fortrin ikke egentlig kommer fra dig selv eller staaer i din Magt i Fremtiden at beholde det, i den samme Tilstand, som det nu er.

Lotte. Men hvorfor siger man da at jeg er smuk?

Moderen. Naturen, eller rettere sagt, din Skaber, den algode Gud, har givet dig et sundt Legeme og sunde velstøbte Lemmer. Dine Dine funkle, din Udtale er forstaaelig og behagelig. Dine Lemmer ere veldannede, ikke stieve, men velstøbte, saa at de ikke ere dig til Hinder, men brugbare til alt hvad du skal foretage dig. Du har nette Fødder, din Bext er rank, du bærer dit Legeme godt, og din Gang er smuk, din Hud er hvib, oine
Kin

Kinder have en behagelig Rodme, og dit hese Udseende giver Vidnesbyrd om et sundt Legeme. Naar et Menneske er saaledes skabt, saa siger man at det er smukt, for derved at skielne det fra andre, som ikke have saa sunde eller vel-skabte Lemmer.

Men jeg som Moder og du som Barn kunne ikke tilregne os det ringeste af disse Fortrin, som nogen Fortieneste, thi alt dette har Gud gjort, hvorfor baade jeg og du vel have den største Marsag til, ret hiertelig at takke ham, men ikke den mindste Anledning til derved at være stolte eller forsængelige, langt mindre at foragte andre, som ikke ere i Besiddelse af denne Lykke. Et eneste Tilfælde, som usformodentlig kan ramme dit Legeme eller dit Blod, kan i en Hast forandre denne din smukke Skabning. Et ulykkelig Fald, et Stød, en Byld, en Sygdom, kan ikke alene forandre din smukke og muntre Udseende til en gusten Blegghed; men endog gjøre dine vel-skabte Lemmer flieve, lamme og krumme.

Lotte. Men, kiereste Moder! hvorfor sagde De da, at De blev bange for mig?

Moderen. Fordi jeg, naar du vedblev i din nærværende Tænkemaade, i Fremtiden ikke kunde haabe dig lykkelig, men tværtimod ulykkelig. Thi dersom du beholdt disse Begreber, saa skulde de, ligesom Narene tog til, forlede dig til mange Daarligheder, som alle skulle have deres Grund deri. Du skulde holde den for din Ven, som smigrede din Forsængelighed, naar han kun kaldte dig smuk, omendskiont han var intet mindre end din Ven, og kun betiente sig af denne Berømmelse for at smigre din Egenkierlighed, og derved forføre dig til Feil. Derimod skulde du ansee dem for dine Fiender, som ikke saaledes smigrede dig. Du skulde blive vred paa dem, fordi de ikke gav Ngt paa dine Skindheder, og derfor skulde du ikke heller tage imod deres gode Raad; men tidlig gjøre dig selv ulykkelig.

Dotte. Ak! saa ere de vel ikke heller gode Mennesker, som nu allerede kalde mig smuk.

Moderen. I det ringeste ikke fornuftigt handlende Mennesker; thi dette maae du dog selv tilstaae, at de aldrig have sagt dig det, som jeg nu siger dig; og at de aldrig have

have lagt denne Anmærkning til deres Berømmelser: At man kun egentlig fortjener at kaldes smuk, naar man tænker smukt og handler smukt.

Lotte. Mei, fiere Moder!

Moderen. Vend altsaa tilbage fra din Bildfarelse, medens det endnu er Tid. Hvem kan elske dig høiere end din Moder? og hvem kan altsaa bedre fortjene din Tillid end jeg? Det kan maaskee hændes sig, at jeg med Tiden lader dig affkildre, dog ingenlunde fordi du er smuk; men blot fordi jeg vil sende dit Skilderie til din Møster, som elsker dig saa hierte-
lig, og som derved ligesom vil forskaffe sig din daglige Nærvarrelse. See, dette er Marsagen, hvorfor man lader sine Bønder og Slægtninger affkildre, at man, naar de en gang doe, kan have dem i levende Erindring. Jeg og din Fader ere, som du veed, affkildrede; men af ingen anden Marsag, end at I Børn, efter vor Død, ret levende kunde forrestille Eder, hvorledes vort Udseende var, og derved maaskee tillige hver gang erindre eder hvor høit vi have elsket eder. Sæt nu, at jeg var grim, at mit Legeme var støvt og

8
krumt; og jeg i denne Tilstand var afmalet, skulde jeg da ikke derfor stedse blive din gode Moder? Og skulde du vel, naar du saa paa mit Skilderie, tænke: ah! hvis hun levede endnu? eller skulde du blot tænke! ah! hvis hun kun var smuk?

Lotte. Ah! kjereste Moder, De gjør mig ganske bedrovet.

Moderen. Dette er ikke min Hensigt, kiere Datter, jeg vil kun derved gjøre dig det begribeligt, at det er bedre at være god end at være smuk, og at Menneskene kunde blive hoist ulykkelige, naar de ere stolte over deres sunde Legemers Fortrin. Betænk engang selv, min Datter! ifald jeg for Exempel i Dag havde sendt Bud efter Maleren, og han havde skildret dig meget noiagtig af, i din nærværende sunde og smukke Tilstand, og du om nogle saa Uger eller endog efter et Par Aars Forløb havde faaet Kopperne, som havde skult dit hele Ansigt med Ar, og vanziret dit smukke Udseende, med hvilken en smertefuld Kolestse vilde du da ikke betragte dit forrige Ansigt?

Lotte.

Lotte. Kan dette da ogsaa hændes mig?

Moderen. O ja! min Datter! Jeg mener at du allerede har seet mere end eet af saadanne Ansigter. Og hvis dette endog ikke skulde skee, saa kan vel tusinde andre Tilfælde vansire vort Udseende. Naar slige Forandringer ikke tillige skader vor Sundhed, saa er der ikke heller saa stor Skade derved; thi det skulde kun være ufornuftige Mennesker, som derfor vilde laste eller dadle os; de Fornuftige see paa noget ganske andet.

Lotte. Og hvad er dette da?

Moderen. De see fornemmeligen paa, om man er et godt Menneske. Om man har lært noget retskaffent i Verden, om man i sin Ungdom har allerede aflagt Prøver paa at være god og handle fornuftigt i Alderdommen. Om man er oprigtig, god, venlig, forekommende og velgiørende mod alle sine Medmennesker. Og, om det er et Pigebarn, om hun slyer alt det, som kunde tilveiebringe hende et ondt Rygte. Om hun er hendes Moder behjelpelig, om hun lægger sig efter Huus-

holdningen, om hun er færdig i allehaande Fruentimmerarbeide, om hun har lært saa meget, at man kan tale noget fornuftigt med hende, om hun er reentlig og sparsommelig, eller om hun netop er det Modsatte af alt dette.

See, min kiere Datter, derpaa kommer det an. Hvem som ikke seer derpaa eller spørger derom, han er selv et taabeligt Menneſte, og bliver for den meste Tid bedragen. Men ere begge Ting samlede, saa er man dobbelt smuk, og saa har man ogsaa Aarsag til at takke Gud dobbelt derfor; men at være udbortes smuk og mangle den indvortes Skionhed, det var som om jeg vilde give dig en smuk pyntet Dukke, og overtale dig til at troe, at det var et fuldkomment Menneſte.

Potte. Ak! kiereſte Moder! Deres kiereſte lige Forestillinger og gode Underviisning har gandske forandret mine forrige Tanker om mig selv; og jeg indseer nu ret godt, at de, som hidindtil i dette Stykke have smigret min Forfængelighed, langt fra ikke have havt mig kiereſt, eller villet mit Bedste.

Moderen. Naar du bliver god, skal det aldrig mangle dig paa Venner og Raadgivere, som ville føre dig til dit Vel. Følg derfor aldrig de Ondes Raad, men stedse de Godes.

At udbrede Glæde rundt omkring os, at gjøre andre lykkelige, naar og hvor man kan, at leve fromt og retskaffent, og ved vor Dod at efterlade os det Minde, at de, som kiendte os, kunne tale vel om os, og de, som vi have gjort godt, kunne sælde Taarer ved vor Grav. See, mit Barn, dette er det skionnest Skilderie af Mennesket.

Den retskafne Fransisca.

Da Hr. Mores, en reisende Engælnder, opholdt sig i Paris, blev han budet at tage ud paa Landet med een af hans Venner, Marquisen F., en fransk Officeer.

Efterat de havde kiørt nogle Mile, blev de en smuk ung Karl vaer, i en gammel Soldatermondur. Han sad under et Træe paa Græsset, ikke langt fra Landeveien, og spillede til Tidsfordriv paa en Violin. Da de kom nærmere, saae de, at han havde et Træeben, som til deels laae sonderknuset ved Siden af ham.

Hvad gier I her, Soldat! spurgte Marquisen? — Min Hr. Officeer! svarede Soldaten, jeg er paa min Hiemreise.

Men,

Men, min gode Ven! det vil vare skræffelig længe, førend J kan faae fuldsfort Eders Reise, naar J ikke har andet Kiøretøi end dette, pegende paa Stumperne af Træbenet.

Jeg venter paa min Equipage og hele Følge, og dersom jeg ikke tager meget feil, saa seer jeg dem hist komme ned af Bakken.

Vi saae en Art af Karre, forespændt med en Hest, hvori der sad et Fruentimmer, og en Bonde, som drev Hesten.

Imedens de kom nærmere, fortalte Sofdaten os: „at hans Navn var Du Bois, at han var bleven saaret i Corsika, og at han ved denne Leilighed havde mistet sit Been. Førend han endnu var dragen i Feldten, havde han forlovet sig med en Pige i Raboclanget, og Brylluppet var bleven opsat til han kom hjem igien; men da han havde ladet sig see med dette Træbeen, havde alle Pigens Slægtninge sat sig imod dette Sivstermaal.

Pigens Fader var allerede dod før han var bleven kiendt med hende, men hendes Moder levede, da han friede til hende, og hun havde

havde altid været ham gunstig, nu var hun medens hans Graværelse og Død, dog var Pigen bestandig blevet ham troe, og havde givet sit Samtykke til at forlade sine Slægtninge og over Paris at drage hen til den Flekke, hvor han var født, og hvor hans Fader endnu levede.

Underveis var hans Træbeen gaaet i Stykker, derfor maatte hans Kiereste gaae hen til næste Bye, for at hente en Karre, og lade ham fiøre derhen, hvor han vilde blive saa længe, indtil en Tommermand fik gjort ham et nyt Been.

Det er en Ulykke, min Hr. Officeer! blev Soldaten ved, som snart kan raades Bod paa — og der er min Veninde!

Pigen sprang ned af Karren, greb fat paa hendes Kierestes udstrakte Haand, og fortalte ham med et blidt og omt Smit, at hun havde fundet en fortreffelig Tommermand, som havde lovet hende at giøre ham et Been, der ikke skulde gaae i Stykker, i Morgen skulde det være færdig, og da kunde de fortsætte deres Reise.

Soldaten takkede hende med et hierteligt
Haandtryk. —

J maae være ret træt, min Hierte, sagde
de Marquisen.

Man bliver ikke saa let træt, min Herre!
naar man arbejder for sin Been, svarede
Pigen.

Soldaten kyssede nu med en galant og
kierlig Mine hendes Haand.

Naar en Pige først kan lide en Mand,
sagde Marquisen til mig, saa seer De nu nok
at et Been mere eller mindre ikke kan komme
hende til at forandre sit Sindelaug.

Det var ikke heller hans Been, sagde
Francisca, som gjorde Indtryk paa mit Hierte.

Disse to Folk, sagde Marquisen, have
kun begge tre Been, og vi have fire, naar
det ikke er Dem imod, saa overlade vi Dem
vor Bogn, og vi vilse følge efter dem til Gods,
og siden see til hvad vi videre have at giorre.

Aldrig havde jeg, saa længe jeg har levet, givet mit Samtykke til noget Forflag med større Fornoielse.

Soldaten begyndte at giøre Vanskelig- heder ved at sætte sig i vor Vis a Vis. Men Marquisen sagde: kom! kom, Ven! Jeg er Oberst og I maae adlyde. Stiig uden videre Omstændigheder ind i den.

Lader os sætte os ind i den, min gode Ven! sagde Pigen, eftersom disse Herrer endeligen vil bevise os denne Ære.

En Pige, som De, sagde Marquisen, skulde zire den smukkeste Karet i Frankerige, hvor skulde det glæde mig om det stod i min Magt, at giøre Dem lykkelig.

Derfor lader De mig sørge, min Herr Oberst! svarede Soldaten.

Jeg er allerede saa lykkelig som en Dronning, sagde Fransisca. Nu kiorte Bognen, og Marquisen og jeg fulgte efter den.

Da vi kom til det Vertshuus, hvorhen vi havde befalet Postkarlen at føre, traf vi Soldaten der med hans Francisca.

Jeg spurgte den første: Siig mig dog, hvormed tænker I at ernære Eder og Eders Kone?

Hvem som har fundet Udveie til i fem Aar at leve af Soldater Lønning, svarede han, den skal vel i sin øvrige Levetid kunne behjælpe sig med lidet. — Jeg kan temmelig godt spille paa Fiol, lagde han til, og af alle smaa Byer i Frankerige er der vel ingen af samme Storrelse, hvor der holdes flere Bryllupper end i den, hvor jeg horer hiemme, og agter at sætte mig ned. Der skal altsaa ikke feile mig paa Arbeide.

Og jeg, sagde Francisca, kan strikke Haarnetter, væve Punge, og masse Stromper. Desuden har min Morbroder 200 Livres i sine Hænder, som hore mig til.

Og jeg, sagde Soldaten, har 15 Livres i min Lomme; og har desuden laant en fattig Bonde

Bonde 2 Louisdorer til at betale sine Skatter med, som han igien vil betale mig, naar han kan.

De seer, min Herre! sagde Fransisca til mig, at vi just ikke ere fattige. — Der som vi ikke blive lykkelige, min gode Ven, blev hun ved, i det hun vendte sig med et kierligt Diekast til hendes Kiereste, saa maatte det viselig være vor egen Skyld.

Naar du ikke bliver lykkelig, min Kiereste Veninde! svarede Soldaten meget ivrig, saa skulde jeg være meget at beklage.

Aldrig har jeg fost en hierteligere Glæde — I Marqvizens Die hævede en Taare frem — Vaa min Vre, sagde han til mig, dette er et Skuespil som kan komme een til at græde. —

Derpaa vendte han sig til Fransisca, sigende: Indtil I saar Eders 200 Livres udbetalt, og indtil denne min Ven saar sine 2 Louisdorer tilbage, saa tag imod dette; og
der

derpaa stak han hende en Pung fuld af Guld
i Haanden.

Jeg haaber, blev han ved, at I bestan-
dig vil elske Eders Mand, og at han altid vil
elske Eder. Lad mig Tid efter anden vide
hvorsledes det gaaer Eder, og hvormed jeg kan
være Eder til Tieneste.

Gud velsigne Eder begge, blev han ved,
og gid den aldrig maae vide hvad Lyksalighed
er, som forsøger at forstyrre Eders! —

Jeg skal gjøre mig Umage for at skaffe
Eder, min gode Krigskammerat! en Forret-
ning, der kan kaste lidt mere af sig end Eders
Kiøl. Imidlertid bliver I her, indtil der
kommer en Bogn, som skal bringe Eder begge
endnu i Aften til Paris. Der skal min Tie-
ner vise Eder et Sted, hvor I kan opholde
Eder, og tillige forskaffe Eder en Mand, som
kan gjøre Eder et Træbeem, saa godt som I
vil ønske Eder. Naar I saaledes er bragt i
Stand, saa besøg mig forend I reiser hjem.

Lev vel! min brave Mand! vær god imod Fransisca; hun synes at være Eders Kierlighed værd.

Lev vel, Fransisca! Det skal være mig en stor Glæde, naar jeg erfarer, at I altid elsker Eders Du Bois ligesaa høit som nu.

Og nu gav han dem begge et Haandtryk, skød mig for ved sig ind i Chaisen; og bort førte vi.

Den høimodige Kone.

I Staden Rheims i Frankrige boede en
 Tøimager ved Navn du Santoir. Han giv-
 tede sig med en Pige af ringe Stand, uden
 nogen Opdragelse; men som tillige besad en
 god Forstand og et ædelt Hierte. Mandens
 Stræbsomhed og Konens Huuslighed og Dy-
 der forbedrede hver Dag deres Velstand og
 huuslige Lyksalighed. Efter ti Aars Forlob
 døde Manden og efterlod hende aatte Børn.

Hun var paa den Tid 27 Aar gammel, og da
 hun baade var smuk og i gode Omstændighe-
 der, saa indfandt der sig adskillige fordeclag-
 tige Partier til et andet Ægteskab; men af
 Kierlighed til sine Børn afsløg hun dem alle,
 og forblev i Enkestand.

Hen-

Hendes ældste Søn var nu sexten Aar gammel, og gik i den latinske Skole der i Byen. Denne spillede en Dag Kegler med sine Meddisciple paa Skolegaarden. Tæt ved Skolen boede Landfogden, og han havde en Søn, som ligeledes spillede Kegler med nogle af sine Kamerater paa en Galt, hvis Vinduer vendte ud til Skolegaarden. Nu gjorde denne et uforsigtigt Kast, saa Kuglen sloi ud af Vinduet, og traf den unge du Sautoir paa Diet, saa det næsten foer ud.

I denne Tilstand bragte man ham hjem, og da hans omme Moder saae ham, besvimede hun af Forstrækkelse. Da hun var kommen til sig selv igjen, sendte hun strax Bud efter en Læge, som, efterat han havde undersøgt Skaden, erklærede, at hendes Søn aldrig kunde komme mere til at see med dette Die; men at han dog vilde forsøge, om det var mueligt, at saae det til at sidde, paa det dette unge Menneskes Ansigt ikke skulde blive alt for vanstabt.

Medens Forbindningen varede var hele Huset bleven fuldt af Benner og Raboerker, som

som alle bitterligen beklagede den skete Ulykke, viste sig meget forbittrede paa Landfogdens Søn, og raadede Enken at indgive en Klage over ham, paa det at Faderen i det mindste maatte betale Feldstierlønnen. Men Madame Du Sautoir tænkte gandske anderledes.

Saa snart hun havde faaet bragt hendes Søn til Roelighed, saa skyndte hun sig hen til Landfogden, ikke for at bebreide, men for at troste dem; thi, sagde hun, jeg er vis paa, at disse gode Folk ere ligesaa bedrøvede som jeg.

De skielvede da de saae hende, de ventede at finde en forbittret Moder, og troede at hun var meget vred paa dem. Men hvor forundrede bleve de ikke, da hun istedet for at gjøre dem Bebreidelse, faldt Landfogdens Frue, som henstod i Taarer, om Halsen, og blandede sine egne med hendes.

Det varede længe, inden nogen af dem kunde fremføre et Ord. Endelig afbrød Enken dette stumme rørende Optrin med disse Ord: Ansee ikke det ulykkelige Kast som deres Søn har gjort med Kuglen som en Fornærmelse

mælse imod mig; men som noget der er hand-
tes mig og min Son, efter den Hoiestes Bil-
lie, hvormed vi i alt maae være fornøiede.

Men, Madame! sagde Landfogden, Deres Son har mistet sit Die ved min Sønns Haand, vel er det ikke skeet med Forsæt, men dog ved hans Usorstatighed. Han bør straffes og jeg skal straffe ham.

Da den gode Kone hørte disse Ord, blev hun ved at bede for Sønnen, og vilde ikke forlade Landfogdens Huus, forend hun havde udvirket en fuldkommen Forsoning for ham hos Faderen: thi, blev hun ved, jeg er overbevist om at han ikke med Villie har været Nar-
sag i denne Ulykke.

Om et lignende Tilfælde skulde møde os paa vor Vandring igiennem Verden, da la-
der os ikke glemme at følge denne ædle Kones Exempel, saa skulde vi visseligen ikke heller sav-
ne Trost og Beroligelse i vor Ulykke.

Den belønnede Kyndighed.

Peter, den Store var en stor Esser af det smukke Kion og temmelig hidsig i sine Begierligheder. Engang forelskede han sig saa stærk i en fremmed Kiobmands Datter, at han tilbød hende alt, hvad hun vilde forlange, naar hun blot vilde flytte hen til ham og leve forenet med ham.

Denne dydige Pige vægrede sig paa en beskeden Maade; men da hun frygtede for Virkningen af hans Brede, fattede hun den Beslutning, hemmelig at forlade Moskau, uden endog at sige hendes Forældre et Ord derom.

For at iværksætte dette, besluttede hun at betro sig til sin Amme, som var bleven gift med en Sommermand, der boede i en li-

B

den

den Bye paa Landet, nogle Mile fra Moskau. Hun gik derhen til Fods, og tog kun det allernødvendigste og nogle faa Penge med sig. Da hun var kommen der, bad hun denne Kone og hendes Mand, at de vilde skule hende i den Skov, som laae tæt ved deres Bye.

Dette blev og strax fuldført endnu samme Nat, af Frygt for at hun maatte blive opdaget. Manden, som var godt bekiendt i Skoven, førte hende hen paa en tør Plet, midt i en Morads, og byggede hende der en Hytte til Bolig. Nu leverede hun sin Amme de faa Penge, som hun havde taget med sig, at de derfor kunde kiope hende det Nødvendige til Livets Ophold, som de da bragte hende om Natten.

Dagen efter hendes Flugt vilde Czaren lade hende hente. Da han nu saae sig bedrægen i sin Forventning, og sandt Forældrene i den yderste Bestyrkelse over hendes Bortgang, saa ansaae han det for en Sag, der var aftalt imellem dem. Han blev derover, som man let kan tænke, ligesom uden for sig selv af Brede, og truede dem med de grumme Birk

Virksomheder af hans Unnaade, ifald de ikke bragte hende tilstæde igien.

Da dette var Forældrene umueligt, saa havde de intet andet hvorved de kunde tilfredsstille Czarens Bredde, end med bittere Taarer, under de hoitideligste Forsikringer, at bevidne ham deres Uskyldighed og Uvidenhed i den hele Sag; og endelig at forestille ham, at der maatte være tilstodt hende en Ulykke, eftersom man ikke savnede noget af hendes Tøi; men hun var bleven borte som hun gif og stod.

Czaren endelig overbevist om deres Uskyldighed, udstædede nu Befaling at opsøge hende over alt, og lovede den en stor Belønning, som kunde give Oplysning om hendes Opholdssted; men alt var forgiøves. Hendes Forældre troede da, at hun ikke mere var i Live, og sørgede bitterligen derover.

Et Aar derefter blev hun opdaget ved en Hændelse. En Officeer, som kom fra Armeen for at besøge sine Venner, gif i denne Skov paa Jagt, og da han forfulgte sit Wilde igiennem Moradset, kom han hen til Hytten og fik inde i den. Her blev han en smuk

ung Pige vaer i flette Klæder. Efter at han havde spurgt hende hvem hun var, og hvorledes hun var kommen til det eensomme Sted, erfarede han, at det just var den Person, som paa engang var forsvunden, og hvorover der var bleven saadan en Allarm. Pigen kastede sig nu i den yderste Bestyrtelse ned for hans Fodder, og bad ham, under en Strom af Taarer, ikke at forraade hende. Han forstode hende, at Faren nu var forbi, eftersom Czaren havde indgaaet en anden Forbindelse, og at hun i det mindste kunde aabnbare sig for hendes Forældre, med hvilke han vilde raadsføre sig, paa hvad Maade man bedst kunde bringe denne Sag i Rigtighed. Hun gav endelig sit Samtykke dertil, og nu gif han strax derhen.

Man kan let tænke, hvor glade hendes Forældre bleve ved denne Opdagelse. Efter noiere Overlæg besluttede de at raadsføre sig med Madame Catharina, som man da kaldte det Fruentimmer, som var Czarens Favorite, og siden blev Czarinde. Obersten paatog sig denne Forretning, og Catharine bestilte ham til den følgende Morgen, da hun vilde fore-
 stille

stille ham for Czaren, hvor han da, sagde hun, kunde fortælle Sagen som den var, og fordre den derpaa udsatte Belønning.

Dette skeede. Han blev indført, fortalte den ham tilfødte Begivenhed, og skildrede den bedrovelige Tilstand, hvori han havde fundet denne stakkels Pige, og hvad hun havde maattet lide i saa lang en Tid, ved at leve indspærret paa et saa elendigt Sted, med saa levende Farver, at Czaren ikke allene blev rørt derover, men tillige erklærede, at han rigeligen skulde belønne denne kydske Pige sine for hans Skyld udstandne Lidelser.

Nu tog Catharina Ordet: Naadigste Herre! sagde hun, den bedste Erstatning, som i dette Tilfælde kunde have Sted, var, tilligemed en anseelig Medgift, at give hende Obersten til Mand, om hun ellers har Tilboielighed til ham, eftersom han ved sin Opdagelse dog har den nærmeste Paastand paa hendes Haand. — Czaren bifaldt dette Forslag, og sendte een af sine Yndlinger tillige med Obersten hen til Stedet hvor hun var, og lod hende hente.

Nu blev hun til hendes Forældres og
 Benneris ubeskrivelige Glæde strax ført hjem.
 Obersten fik hendes Bifald. Czaren besørgede
 selv Brylluppet paa sin egen Bekostning, og førte
 hende selv til Brudeskammelen med disse Ord:
 her overleverer jeg Dig et af de dydigste
 Fruentimre i Verden; med denne Erklæring
 fulgte tillige de anseeligste Korvinger, og
 desuden udsatte han 3000 Rubler aarlig for
 hende og hendes Arvinger. Men dette var
 endnu ikke nok. Czaren og alle som kiendte
 hende beviste hende den største Hoiagtelse og
 Verbødighed saa længe hun levede.

Den retskafne Moder.

Bianca, Ludvig den Niendes eller den Hel-
 liges Gemalinde, faldt engang i en Sygdom,
 og fik samme Tid et Anfald af Feber, som
 varede meget længe. Den unge Prinds, som
 Dronningen selv opammede, maatte imidler-
 tid savne Brøstet, og, urdelig derover, med
 Graad og Skrig krævede Naturens Rettig-
 der.

der. En af Hofdamerne, som var tilfæde, og som, efter Dronningens Exempel, ligeledes selv opammede sit Barn, søgte at tilfredsstille Prindsen, og derfor gav ham Die. Da Dronningen var kommen til sig selv igien, fordrede hun Prindsen og lagde ham til Brystet, men forundrede sig over, at han ikke vilde tage det. Dog, hun giettede snart Mærksagen, og spurgte: om nogen i den Tid havde givet Barnet Die?

Damen, som havde beviist ham denne lille Tjeneste, gav sig nu strax tilkiende; men istedet for at fortiene Tak, bevidnede Dronningen hende sin Fortrydelse derover, og stak den lille Prinds Fingeren i Halsen, paa det han igien maatte kaste den fremmede Melk op.

Da denne temmelig voldsomme Opsørelse satte de Tilfædeværende i Forundring, sagde Dronningen: „Hvorover forundre I Eder? Vilde I vel forlange, at man skulde berovere mig det sande Ravn af Moder, som Gud og Naturen har givet mig.“

Ægte Kierlighed.

Da Hertug Belyh af Bayern havde gjort Oprør mod Keiser Conrad den Tredie, blev han saa eftertryffeligg forfulgt af Keiseren, at han tilsidst ikke havde mere end een eneste fast Plads tilovers. Herind kastede han sig tilligemed hans Venner og de fornemste Herrer ved hans Hof, tilligemed deres Koner og Børn.

Da Keiseren fik Efterretning derom, drog han selv derhen og beleirede dette Sted. Han angreeb det saa heftigt, at de Beleirede bleve satte i den yderste Nød, og bragte til den største Bestyrrelse, fordi de forudsaae, at det vilde koste dem deres Liv.

Hertugens Gemalinde som inderlig elskte sin Mand, og saa, at med Magt intet kunde udrettes, søgte nu ved sin Klogskab ikke allens at redde sin Mand's Liv, men endog alle hans Tilhængeres. Hun sendte en Trompeter til
 Kei

Keiseren og bad ham, at han vilde tillade hende og de øvrige i Fæstningen værende Damer at drage frit og ubehindret ud med alt hvad de kunde bære, uden paa nogen Maade at foruroelige dem.

Keiseren tilstod hende hendes Begiering, og sendte hende og de øvrige Damer sit Leidebrev. Nu forsamlede hun de andre Koner hos sig, viste dem det, og bad dem at følge hendes Exempel.

Hvilken et Syn! Hertuginde i Spidsen, bærende sin Mand paa Skuldrene, og de andre Damer at følge hende, ligesledes belæssede med deres Mænd, at drage ud af Fæstningen igiennem Keiserens Hær.

Conrad blev saa rørt derover, at han for Damernes Skyld tilgav Rebellerne deres Forbrydelse.

Den ædelmodige Kone.

Madame Villacerf, en formuende Kone af borgerlig Stand, som boede i Paris, sendte engang Bud til en Feldtkier for at blive aareladt. Denne Mand, som ellers var berømt for sin Konst, var den gang saa uheldig, at han slog feil, og traf en Pulsaaere. Armen hovnede, Konen følte de bitterste Smerter, og inden en kort Tid var den angreben af Koldfy, og hendes Liv i Fare. Man satte Armen af og hun døde under Operationen.

Kort førend dette gif for sig, lod hun Feldtkiæren falde til sig, og tiltalte ham med disse Ord: Min Herre, jeg anseer Dem ikke for den, som har skilt mig ved mit Liv; her

er

er ingen Ewigbed, nu har det behaget Gud at
falde mig til sig paa denne Maade; men da
Folk vist nok ikke vil domme saaledes, og dette
ulykkelige Tilfælde maaskee kunde sætte Dem i
Banrygte, saa at kun saa eller ingen ville be-
tiene sig af Dem, saa har jeg ved mit Testa-
mente været betænkt paa, at sætte Dem i
Stand til at leve, uden at De behove at er-
nære Dem af Deres Kunst for Fremtiden.

Den pyntede Dame.

Cornelia, den store Scipios Datter og Consulen Sempronius's Gemalinde, var engang i et Selskab af romerske Damer, som gjorde et stort Væsen af deres Edelstene, Klenodier og Pynt. Man bad Cornelia at hun dog og vilde vise dem noget af hendes Prydelser; og denne forstandige Kone lod strax sine Børn kalde frem, som hun med stor Flid og Berømmelse havde selv opdraget til Fædrelandets Nytte, og tiltalede Selskabet med disse Ord: Der see I min Stads og mine Klenodier.

